

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.278/2021/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Kovácsics László Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe ügyintéző: dr. Kovácsics László ügyvéd) által képviselt **Felperes** (felperes címe) felperesnek – a alperesi ügyvédi iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Hagya Szabolcs ügyvéd) által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen munkabér és egyéb követelés tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 26.M.70.768/2020/39. számú ítéletével szemben az alperes által 40. és 43. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint + áfa másodfokú perköltséget. Az 53.040 (ötvenháromezer-negyven) forint fellebbezési eljárási illetéket az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. október 6. napján hozott 26.M.70.768/2020/39. számú ítéletével elmaradt munkabér címén 153.000 forint, továbbá felmondási időre járó távolléti díj címén 510.000 forint és a késedelmi kamatok megfizetésére kötelezte az alperest.

[2] Megállapította, hogy a felperes 2020. augusztusában lépett kapcsolatba az alperesi társasággal a Professional.hu online portálon beszerzési munkakörre meghirdetett

állásajánlat alapján. A felperes tanú3 beszerzési vezetővel (tanú3), illetve tanú1 pénzügyi asszisztenssel egyeztetett. Az alperes ügyvezetője név1 ezekben a napokban nem tartózkodott Budapesten. tanú3nal egyeztetve beleegyezett, hogy a felperes már szeptember végétől bejárhasson a céghez és a felek 2020. október 1-jétől létesítsenek munkaviszonyt beszerzői munkakörre, havi 500.000 forint munkabérért.

[3] A felperes 2020. szeptember 23-tól munkanapokon bement az alperes székhelyére és tanú3 utasításai alapján beszerzési feladatokat látott el szeptember 30-áig. Ennek során az alperes beinduló tevékenységhez szükséges irodabútorok, asztali számítógépek, laptopok beszerzése, ezzel kapcsolatos ügyintézés volt feladata. Ezt a beszerzést az ügyvezető tanú3ra bízta, aki a felperes segítségét vette igénybe a feladat teljesítéséhez. A felperes ez alapján 2020. szeptember 29-én árajánlatot kért a Számtekbolt.hu oldalról, szeptember 30-án pedig a Konzolvilág.hu, illetőleg a mysoft.hu oldalakon keresztül. A felperes 2020. szeptember 30-án a Kft1 részére a Felperes < céges e-mail e-mail címről küldött megrendelést, majd kapott előzetes díjbekérőt 4 db Dell típusú számítógép megvásárlásával kapcsolatban. Az erre vonatkozó e-mailt a felperes továbbította tanú3 és tanú1 részére. A felperes tanú3nal az bútorcég1 és bútorcég2 áruházakba is elment irodabútorok megvásárlása érdekében, majd a megvásárolt bútorok összeszerelésében is részt vett. A felperes a cég2től szeptember 29-én rendelt az alperesi iroda zárcseréjéhez 1 db zárbetétet és plusz kulcsot, továbbá többször részt vett az alperesnél tartott megbeszéléseken (meeting), ahol a cég indulásával kapcsolatos tennivalókat szervezték, egyeztették.

[4] A felperes angol nyelven szándéknyilatkozatot fogalmazott meg, melyet 2020. szeptember 29-én az alperes ügyvezetője aláírt. A szándéknyilatkozatban az alperes vállalta, hogy 2020. október 1-jétől havi 500.000 forint munkabér ellenében fogja foglalkoztatni a felperest. 2020. szeptember 30-án tanú1 a NAV bejelentéshez szükséges adatokat egyeztette a felperessel, majd alperesi munkavállalóként be is jelentette 510.000 forint munkabérrel, 2020. október 1-jétől. 2020. október 1-jén a munkaszerződés aláírására nem került sor. Aznap az alperes postai úton azonnali hatályú felmondást közölt a felperessel, melyben próbaidőre hivatkozással szüntette meg a munkaviszonyát az október 1-jére egy napra járó munkabér megfizetése mellett.

[5] Az elsőfokú bíróság a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 29. §-a, továbbá 42.§, 44.§ és 45.§-ai alapján azt vizsgálta létrejött-e munkaviszony 2020. szeptember 23-ától a felek között írásbeli munkaszerződés hiányában.

[6] Nem vitatott ténynek tekintette, hogy 2020. szeptember 23. és szeptember 30. között a felperes valamennyi munkanapon megjelent és az alperes telephelyén, az alperes érdekkörébe tartozó feladatokat elvégezte az alperes utasítása alapján és irányításával. Konkrét feladata volt a számítógépek, irodabútorok vétele érdekében az árajánlatok beszerzése, az áruházakban történő vásárlás. Mindez beszerzési tevékenységnek minősült, mely során folyamatosan egyeztetett tanú3nal és a további instrukciói alapján folytatta a keresést. Ezekre az eszközökre az alperesnek volt szüksége függetlenül attól, a felperes részben a saját munkájához szükséges bútorokat és számítógépeket is kiválasztotta. Nem

befolyásolta a felperes tevékenységének értékelését, hogy az általa választott bútorokat, számítógépeket az alperes ténylegesen megvette-e. Az egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes a munkaviszonyra jellemző alá- fölérendeltségi viszonyban, munkáltatói utasítás szerint végezte a feladatait, keresései eredményét e-mailen is továbbította a munkatársainak elfogadás, jóváhagyás érdekében. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy csupán ismerkedés történt. A felperes nem csupán bepillantást nyert a cég életébe, hanem részt vett a megbeszéléseken, érdemi tevékenységet folytatott, ami elképzelhetetlen jogviszony hiányában. Ez érdemi munkavégzésnek minősült függetlenül attól, hogy adott esetben nem töltötte ki a teljes napi 8 órás munkaidőt.

[7] Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság utalt az alperes beindulásával kapcsolatos infrastrukturális beszerzések szükségességére, továbbá arra, hogy az alperes munkavállalói nem tiltakoztak az ellen, hogy a felperes a céges e-mail címről árajánlatokat kért be az alperes nevében. A munkaszerződés megkötése is tervbe volt véve, a felperes alperes érdekében kifejtett tevékenységét támasztotta alá az irodához szükséges zárcsere intézése is, melyre a felperesnek nyilvánvalóan felhatalmazással kellett rendelkeznie. A hozzájárulás tényét önmagában az is igazolja, hogy a kiszállításkor az alperes kifizette, átvette a megrendelt terméket. Nem a rendelés értékének volt jelentősége, hanem annak, hogy a beszerzés az alperes érdekében történt.

[8] Az elsőfokú bíróság tanú1 tanúvallomását azért nem vette figyelembe, mert a tanú egyeztetett az alperessel a vallomása megtétele előtt és kérdés nélkül adta elő az alperesi érvelésnek megfelelő nyilatkozatát. tanú3 tanúvallomása pedig azért nem volt értékelhető bizonyíték, mert ellentétben állt az alperes ügyvezetőjének nyilatkozatával, illetőleg a csatolt iratok tartalmával. Az alperes ügyvezetője nem hivatkozott arra, hogy ketten vettek részt a felperes felvételi beszélgetésén, míg tanú3 ezt állította a tanúvallomásában. tanú3 interjúra tett nyilatkozatot, míg az alperes ügyvezetője azt állította, hogy nem volt interjú, ő tanú3nal beszélte meg a felperes foglalkoztatását és azt, hogy október 1-je előtt a felperes bemenjen dolgozni. tanú3 azt adta elő, hogy nem beszerzőnek kívánták alkalmazni a felperest, hanem épületkarbantartási munkakörre, ennek azonban ellentmondott a munkaszerződés és tanú1 tanúvallomása is. A próbaidő kérdésében is eltérően nyilatkozott a tanú az ügyvezetőhöz képest. Az elsőfokú bíróság releváns bizonyítéknak a felperes által csatolt e-maileket, az alperesi ügyvezető által aláírt szándéknyilatkozatot, az írásba foglalt munkaszerződés-tervezetet, továbbá tanú2, a felperes házastársa tanúvallomását tekintette.

[9] Az elsőfokú bíróság érvelése szerint önmagában az a tény, hogy a felperes az alperes érdekében, annak székhelyén munkát végzett, megalapozta a munkaviszony megállapítását. A magyar jogi szabályozás alapján nem jogszerű a munkavállaló munkaerejének kipróbálása munkaszerződés hiányában. A próbaidő alkalmas erre, melyről a felek a munkaszerződés részeként állapodhatnak meg az Mt. 45. § (5) bekezdése értelmében. Ilyen megállapodás a felek között nem jött létre. A felperes a perben következetesen vitatta a próbaidő kikötését. tanú3 tanúvallomása a fentiek szerint nem volt alkalmas ezen kérdés egyértelmű bizonyítására. Az alperesi ügyvezető akként nyilatkozott, hogy nem volt erre vonatkozóan megbeszélés, kifejezett megállapodás. Úgy gondolták, hogy a magyar törvényi szabályozás alapján automatikusan a törvény alapján fennáll a próbaidő. Az a tény, hogy az

írásbeli munkaszerződés-tervezetben szerepelt a próbaidő kikötése, nem bizonyította, hogy a felek ebben a kérdésben ténylegesen megállapodtak.

[10] Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy melyik fél hibájából hiúsult meg a munkaszerződés aláírása. Azt ugyanis az első munkanapon, azaz 2020. szeptember 23-án meg kellett volna kötni, vagyis a feleknek alá kellett volna írniuk. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes a munkabérrel kapcsolatos vita miatt nem írta alá a munkaszerződést, ezt egyébként az a tény is cáfolta, hogy a NAV nyomtatványon rögzített 510.000 forint munkabért nem kifogásolta. Az írásbeliség elmaradása az Mt. 29. §-a alapján a munkáltató terhére értékelendő, mivel neki kell gondoskodnia arról, hogy a munkavállaló csak a szerződés aláírását követően kezdhesse meg a munkavégzést.

[11] A felperes foglalkoztatására írásbeli munkaszerződés hiányában, a szándéknyilatkozat tartalmától függetlenül 2020. szeptember 23-tól, azaz a tényleges munkába állástól került sor, ezért a másodlagos keresetben megjelölt jogkövetkezmények alkalmazhatók voltak. Az összecszerűség tekintetében a felek között nem volt vita, ezért az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem alapján kötelezte az alperest a 30 napra járó távolléti díj és a ledolgozott munkaidőre időarányosan kiszámított munkabér megfizetésére, a felperes által közölt és az alperes által nem vitatott számítási módszer alapján.

Az alperes fellebbezése

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetet elutasító érdemi döntés meghozatalát kérte, továbbá első- és másodfokú perköltségigényt érvényesített.

[13] Érvelése szerint a felek között nem jött létre munkaviszony az elsőfokú bíróság téves megállapításaival szemben. Iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem volt vitatott az alperes székhelyére történő bejárás. Az alperesi vitatással szemben a felperes nem tudta bizonyítani a munkaviszony, a munkahelyen tartózkodás és munkavégzés tényét sem. Önkéntes bent tartózkodása nem eredményezett foglalkoztatási kötelezettséget. tanú3 és tanú1 tanúk egyértelműen előadták, hogy a felperesnek nem volt kötelezettsége az alperes székhelyén megjelenni és mondták neki, hogy haza mehet. A felperes munkavégzésre sem kapott utasítást. tanú3 vallomásaiban egyértelműen cáfolta, hogy bármilyen feladatot adott a felperesnek. Mivel éppen bent volt, ezért kérdezte a véleményét a számítógép beszerzésről. Ezzel kapcsolatban folyt megbeszélés és a felperes letárgyalta 4 db számítógép beszerzését az alperes részére. Az elsőfokú bíróság munkavégzéssel összefüggő, ezzel ellentétes megállapításai alaptalanok voltak.

[14] Az elsőfokú ítélettel ellentétben a szándéknyilatkozat, az e-mailek és a munkaszerződés-tervezet sem bizonyította a felperes október 1-je előtti munkavégzését. A

szándéknyilatkozatban a felperes a munkavégzés kezdő időpontját október 1-jében határozta meg. A munkaszerződés tartalmával egyezően az alperes október 1-jével jelentette be az adóhatóság részére a felperest munkavállalóként, ami ellen egyébként a felperes nem tiltakozott. Ebben a kérdésben nem volt releváns tanú2 tanúvallomása, mert ő csupán arra tudott nyilatkozni, hogy a felperes mikor nem volt otthon. Ez azonban nem igazolta az alperes székhelyén történő munkavégzést. A becsatolt e-mailek sem támasztották alá a munkáltatói utasításra történő munkavégzést, hiszen ezek egyoldalú levelezések voltak, amelyekre az alperes utasítást nem adott és több esetben nem is válaszolt.

[15] A felperes nyilatkozatán kívül egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá azt, hogy utasítást kapott az alperestől. Az önkéntes, agilis munkavállalói magatartást nem lehet munkaviszonynak minősíteni, figyelemmel arra is, hogy a meghirdetett állásra a felperes behívás nélkül jelent meg az alperesnél. Jelentőséget kellett tulajdonítani annak is, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során többször is módosította a keresetét, mivel nem tudta egyértelműen megjelölni, hogy milyen jogcímen kíván igényt érvényesíteni az alperessel szemben.

[16] Az elsőfokú bíróság megsértette a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében rögzített kötelezettségét, amikor figyelmen kívül hagyta tanú3 és tanú1 vallomását, illetve az ügyvezető nyilatkozatát. tanú3 tanúvallomásának mellőzését nem is indokolta, név1 ügyvezető pedig nem is nyilatkozott a munkavégzés, az utasítás, a szerződés aláírás részleteire. Önmagában az a körülmény, hogy tanú1nek tudomása volt egy perbeli nyilatkozatról, annak perbeli felhasználása tényéről, még nem tette lehetővé azt, hogy a vallomását a bíróság kirekessze a bizonyítékok közül. A felperes is megbeszélte a perrel kapcsolatos kérdéseit a házastársával, az elsőfokú bíróság a tanút mégsem zárta ki a bizonyítékok köréből.

[17] Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy tanú3 a felperes segítségét vette igénybe a számítógépek és a laptopok beszerzéséhez. Az alperes pusztán megengedte a felperesnek, hogy saját maga részére az október 1-je utáni munkakezdéshez laptopot, számítógépet keressen. Az árkedvezmény miatt merült fel több gép beszerzése. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az irodai bútorok beszerzésével kapcsolatos körülményeket is. Ezzel kapcsolatban tanú3 a tanúvallomásában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a bútorarúházakba a felperes által kiválasztott irodabútorok megvásárlása érdekében mentek el.

[18] Az elsőfokú bíróság a próbaidő kikötése tekintetében is tévesen vette figyelembe a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Az ügyvezető nyilatkozatában egyáltalán nem állított olyat, hogy nem kell megállapodni a próbaidőben. A felperesi jogi képviselő félrevezető kérdésfeltevésére nyilatkozott annak automatikus voltáról. A megállapodás tényét ugyanakkor tanú3 tanúvallomása alátámasztotta, aki erre kifejezetten nyilatkozott. A munkaszerződés tervezete is tartalmazta a 3 hónapos próbaidőt. A felperes ezt sem vitatta.

[19] Az elsőfokú ítélettel ellentétben lényeges volt, hogy melyik fél hibájából hiúsult meg a munkaszerződés aláírása. Az aláírásra azért nem került sor, mert a felperes nem fogadta el az 510.000 forintban meghatározott béránlatot és magasabb, 800.000 forintos bért igényelt. Azt a tényt pedig, hogy a felperes magasabb összegű bért akart, alátámasztotta házastársa tanú² vallomása is, aki előadta, hogy ő maga is kevesellte a felperesnek ajánlott munkabért. A felperes hibájából nem került aláírásra a munkaszerződés, így az alperesnek nem is volt lehetősége az Mt. 29. §-a alkalmazásával az érvénytelenségi ok kiküszöbölésére. Az alperes „valamilyen formában le akarta zárni a jogviszonyt”, ezért döntött úgy, hogy próbaidő alatt azonnali hatállyal megszünteti azt.

[20] A tárgyalás berekesztése előtt indokolatlanul kapott lehetőséget a felperes arra, hogy nyilatkozzon az Mt. 29. §-ára. A felperes a keresetét az Mt. 82. §-ára alapította és nem az érvénytelenség jogkövetkezményeire. A Pp. 237. § (1) bekezdése értelmében nem volt lehetőség arra, hogy keresetet változtasson és kijavítsa az általa „hibásan megjelölt jogalapot”.

[21] 2020. október 1-jén sem jött létre munkaszerződés a felek között, a létre sem jött munkaviszony pedig nem lehetett érvénytelen. Az elsőfokú bíróság e körülményeket tehát nem értékelte, ugyanakkor a munkaszerződés aláírásának elmaradásával kapcsolatban az ügyvezető nem is lett meghallgatva az elsőfokú eljárás során. A bíróság tehát kizárólag a felperes és házastársa vallomását vette figyelembe, teljesen mellőzve az alperesi tanúk nyilatkozatait.

[22] Az alperes a fellebbezését bírósági felhívásra a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjaira hivatkozással egészítette ki tanú³, továbbá tanú¹ vallomására, illetőleg az ügyvezető nyilatkozatára hivatkozva. Fenntartotta, hogy 2020. október 1-jét megelőzően nem adott utasítást a felperesnek és nem is kötelezte arra, hogy jelenjen meg az alperes székhelyén munkát végezni. Nem jött létre munkaviszony 2020. szeptember 23. és 2020. szeptember 30-a között. A Pp. 369. § (1) bekezdés a) és c) pontja alapján eltérő tényállás megállapítását kérte azzal, hogy a felperes önszántából jött be az alperes telephelyére dolgozni, saját laptopján magának keresett a munkavégzéshez számítástechnikai eszközöket és irodabútorokat. Ebben a körben indítványozta szükség esetén bizonyítás lefolytatását a másodfokú eljárás során.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a fellebbezés nem felelt meg a Pp. előírásainak, mert az alperes nem jelölt meg hatályon kívül helyezést megalapozó jogszabálysértést.

[24] Az elsőfokú bíróság helytálló megállapításokat tett az alperes érdekében történő munkavégzés kérdésében, mely során tanú³ utasításai alapján járt el. tanú¹ tanúvallomása

alátámasztotta, hogy rendszeresen, hosszas meetingeken kellett részt vennie. A munkahelyen tartózkodásra a tanú azt adta elő, hogy a felperes „újra és újra bejött”. A tanúk nem cáfolták a felperes által küldött e-mailek tényét és azt sem, hogy ezeket továbbította nekik, illetve az abban foglaltakat megbeszélték. Az e-mailek egyértelműen bizonyították, hogy a felettese tudtával, az alperes érdekében és utasítására végzett feladatokat. A 2020. szeptember 25-i felperes részére küldött e-mailben tanú³ anyagokra kérdezett rá, tanú¹ pedig bútorbeszerzéssel kapcsolatos linkeket küldött.

[25] Valótlanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy hívás nélkül, önként ment be az állásinterjúra is, mivel az alperes hívta be. A próbaidő kérdésében is helytálló megállapításokat tett az elsőfokú bíróság, az alperes fellebbezése e körben is alaptalan volt. Mindezt egyértelműen alátámasztották a tanúk, illetve az alperesi ügyvezető perben tett nyilatkozatai. Eszerint a próbaidőről külön nem esett szó, az pedig nem volt vitatott.

[26] Az elsőfokú bíróság helyesen nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy ki miatt nem került sor a munkaszerződés aláírására, mivel ennek nem október 1-jén, hanem szeptember 23-án kellett volna megtörténnie az első munkanapon. A szerződés írásba foglalásának elmaradása a munkáltató felelősségi körébe tartozik, ezért az alperes terhére kellett értékelni, hogy erre október 1-je előtt nem került sor. A munkaszerződés-tervezetet csak a per során közölték.

[27] Alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy a felajánlott munkabért nem fogadta el, hiszen az adategyeztetésben megjelölt ezzel egyező összeget nem kifogásolta. Az elsőfokú bíróság helyes következtetéseket vont le tanú³ és tanú¹ tanúvallomásával kapcsolatban is. A felperesi jogi képviselő nem fogalmazta meg félreérthető módon a kérdéseit tanú³ tanú számára. Azért került sor a kérdés megismétlésére, mert a tanú először nem a kérdésre válaszolt. Mindez egyértelműen megállapítható a jegyzőkönyvből.

[28] Az alperes nem tiltakozott az általa kért árajánlatok miatt és közlésük szerint szándékukban állt munkaszerződést kötni október 1-jétől. A zárcserét is az alperes kérésére bonyolította le, hiszen felhatalmazás nélkül erre nem is kerülhetett volna sor. A megrendelt zárat egyébként az alperes megfizette, tehát az intézkedés nem minősült feleslegesnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelemre tett észrevétele

[29] A fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében az alperes kifejtette, hogy fellebbezése megfelelt a Pp. előírásainak, az ítélet hatályon kívül helyezését nem kérte, ezért ezzel kapcsolatban jogi indokolást sem kellett kifejtenie. Az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívására megfelelően reagált.

[30] Továbbra is fenntartotta, a felperes nem bizonyította munkaviszony fennállását szeptember 23-tól. Erre az időszakra nem kötöttek semmilyen megállapodást a felek. A felperes nem utasításra, hanem önként járt be, saját elhatározásából annak érdekében, hogy a munkáit és a munkatársait jobban megismerje és ebből a helyzetből kreált jogvitát. Munkavégzése tényét egyetlen e-mailre alapozta, amely azonban nem tartalmazott semmilyen kérést, utasítást, ahogy a többi e-mail sem. A meetingeken nem volt megjelenési kötelezettsége, azokon feladatokat sem kapott és a beszerzésekről sem esett szó. Amennyiben fennállt a munkaviszony szeptember 23-tól, abban az esetben nem mellőzhető a szerződés aláírása elmaradása körülményeinek vizsgálata az Mt. 29. §-a alkalmazása körében.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[31] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[32] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítékok alapvetően helytálló értékelésével érdemben megalapozott döntést hozott.

[33] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 370.§-a alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, vizsgálva azt, hogy a lefolytatott bizonyítás adataiból levonható-e eltérő következtetés, megállapítható-e eltérő tényállás az ügy érdemi elbírálására kihatóan.

[34] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279.§-ának megfelelően a rendelkezésre álló bizonyítékok egyenként és összességében történt helytálló értékelésével vizsgálta azt, hogy írásba foglalt munkaszerződés hiányában a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható-e 2020. szeptember 23. és 2020. október 1. között a felperes munkavégzése és a munkaviszony létrejötte.

[35] Az alperes alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy a felperes semmilyen utasítást nem kapott, önként járt be, továbbá nem az alperes érdekében fejtett ki munkavégzési tevékenységet. Ebben a kérdésben alapvető jelentőséget tulajdonított a másodfokú bíróság az alperes által becsatolt levelezés tartalmának, amely kapcsán az alperes nem vitatta, az a felperestől származott. Maga tanú3 sem vitatta, hogy a bútorozás, a számítógépek beszerzése kérdésében egyeztetett a felperessel, azt is elismerte, hogy bútorvásárlás céljából az bútorcég1 és a bútorcég2 áruházakba is ellátogattak, továbbá a kedvezmény reményében számítógépek beszerzésére vonatkozó információkat, piackutatást is kért a felperestől.

[36] Szintén nem volt vitatott és ezt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes szeptember 23. és szeptember 30. között minden munkanapon megjelent az alperes székhelyén. Az alperes azt vitatta, hogy a felperes ebben az időszakban munkát végzett és ezt az alperes utasítására és érdekében tette. Amennyiben az alperes október 1-je előtt nem tartott igényt a felperes tevékenységére, ezt egyértelműen a felperes tudomására kellett volna hozni. Ezzel szemben az alperes maga sem vitatta, hogy a felperes rendszeresen bejárt, amit tanú1 tanúvallomása is alátámasztotta. Lényegében ezt nem vitatta tanú3 sem, mivel arra nyilatkozott, hogy szeptember végén egy hétig a felperes reggelente bement és 15-16 óráig bent tartózkodott (26.M.70.768/2020/32.jkv. 7. oldal, 3. bekezdés). Minderről a munkáltatói jogkör gyakorlójának is tudomása volt (26.M.70.768/2020/22. jkv. 10- 11. oldal).

[37] Az irodaszer, számítógépbeszerzés kérdésében kapott „felkérések”, az áruházlátogatás, a bútorok összeszerelése azonban munkáltatói utasításként, igényként volt értelmezhető, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes érdekében történt munkavégzés, mindez megalapozta a felperes igényét a munkaviszony fennállása kérdésében.

[38] Tévesen tulajdonított jelentőséget a bizonyított tényekkel szemben az alperes a szándéknyilatkozat és az alá nem írt munkaszerződés tartalmának. Nem annak volt jelentősége, hogy az alperes állítása szerint 2020. október 1-jétől szándékoztak munkaviszonyt létesíteni, hanem a tényleges munkavégzés megkezdésének. Bizonyította a felperes, hogy már szeptember 23-án megkezdte a munkavégzését. Az elsőfokú eljárás során okszerű és életszerű magyarázatát adta annak, hogy mivel szóban ígéretet kapott ezen időszak kompenzálására is, ezért nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a munkaszerződés tervezet és a NAV bejelentés az október 1-jei időpontot tartalmazta.

[39] A felperes munkahelyen tartózkodásának, munkavégzésének igazolása alapvetően nem tanú2 hozzátartozó tanúvallomása alapján volt bizonyított, hanem a fentebb részletezett egyéb bizonyítékok, a becsatolt e-mailek és a tanúk vallomása alapján. A másodfokú bíróság nem értékelte a tanúvallomások kizárásaként az elsőfokú ítéletben kifejtetteket. tanú1 és tanú3 tanúvallomása értékelhető volt a perben a Pp. 279.§ (1) bekezdése által meghatározott keretek között. Az elsőfokú bíróság az ítéletében közölt indokok alapján megfelelő súllyal értékelte a tanúk vallomását és azoknak helyesen, annyiban tulajdonított bizonyító erőt, amennyiben az a per egyéb adataival is egybehangzó volt. A felperes 2020. szeptember 23-tól minden nap megjelent az alperes székhelyén, a munkaidő kezdetétől, annak végéig jelen volt, az alperes érdekében és rendelkezése szerint különböző feladatokat teljesített (eszközök rendelése, beszerzése, megvásárlása, összeszerelése), a beszerzés érdekében az alperes hivatalos e-mail címéről levelezett, a munkája eredményéről folyamatosan beszámolt és egyeztetett az alperessel, részt vett az alperes értekezletein. Az előbbiek alapján a jóhiszemű pervittel teljes mértékben ellentétes az alperesnek az az állítása, hogy a felperes önként, utasítás nélkül járt be a munkavégzési helyre, amit az alperes csak tudomásul vett.

[40] Peradat, hogy a felperes a 2020. október 29-én érkezett, személyesen előterjesztett beadványában az Mt. 29. § (1), (2) bekezdésére alapította az igényét, melyben a felmondási időre járó 30 napos távolléti díj iránti követelését is megfogalmazta az Mt. 69. § (1) bekezdése alapján. Ezt a hivatkozását az elsőfokú eljárás során nem vonta vissza, vagyis az elsőfokú bíróság nem teremtett lehetőséget a felperes számára a hibás jogalap korrigálására, csupán egyértelműsítette a kereseti kérelemben meghatározott jogcímeket és a sorrendiséget.

[41] A munkaszerződés írásba foglalása és a munkavállaló ennek megfelelő foglalkoztatása a munkáltató kötelezettsége. Ezért helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy ezen túlmenően nem volt jelentősége a munkaszerződés aláírása elmaradása okának. A felperes foglalkoztatására tekintettel az írásba foglalt munkaszerződést legkésőbb szeptember 23-án alá kellett volna írniuk a feleknek.

[42] Az írásbeliség mellőzésével, érvénytelenül létrejött jogviszonyban a próbaidőre vonatkozóan sem állapodhattak meg a felek érvényesen az Mt. 45.§ (5) bekezdése szerint. Ebben a kérdésben tehát nem volt jelentősége tanú3 tanúvallomásának és az ügyvezető nyilatkozatának sem. Az Mt. 29. §-a szerinti jogkövetkezmények alkalmazását sem érintette a próbaidő kérdése.

[43] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan határozta meg az érvénytelenséggel összefüggő jogkövetkezményeket a kereseti kérelemmel egyezően. Az Mt. 29. § (1) bekezdése alkalmazásának azért volt helye, mert a felperes munkaviszonya 2020. szeptember 23-ával létrejött, azonban azt a felek az Mt. 42.§ és 44. §-ában foglalt előírások ellenére nem foglalták írásba. Az érvénytelen megállapodás alapján létrejött jogviszonyból származó jogokat, kötelezettségeket úgy kell tekinteni mintha azok érvényes megállapodáson alapulnának, az így létrejött jogviszonyt eltérő rendelkezés hiányában a munkáltató köteles haladéktalanul megszüntetni. Ennek során a felmondási időre járó távolléti díj megfizetésére köteles. A felperes a tényleges munkavégzés alapján alappal igényelte a ledolgozott időre járó munkabért is.

[44] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[45] A fellebbezési eljárásban a felperes pernyertes lett, erre tekintettel megalapozottan számította fel a másodfokú perköltségét, melyről a másodfokú bíróság a Pp. 81.§, 82.§ és 83. §-ai alapján rendelkezett, figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára, a felperesi költségjegyzék szerint az abban meghatározott óradíj elszámolást figyelembe véve.

[46] Az eljárási illeték megfizetésére irányuló rendelkezés a fellebbezéssel vitatott pertárgyértékre tekintettel, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdésén és 46. § (1) bekezdésén alapult azzal, hogy az alperes a fellebbezési eljárás illetékét igazoltan megfizette.

[47] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1), (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel az alperes a fellebbezésében, a felperes a fellebbezési ellenkérelmében tárgyalás tartását nem kérte. A fellebbező fél tárgyalás tartására irányuló későbbi kérelme alapján nem volt helye tárgyalás megtartásának.

Budapest, 2022. február 15.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró